

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **P. C.**, nar. ..., bytem P., K C. 344,

zastoupeného Mgr. Ing. Dušanem Kopřivou, advokátem, se sídlem
Starý Plzenec, Lipová 608,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**
Plzeň, Škroupova 18,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. VVŽÚ/4473/17,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- 1) Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, Odboru správního a dopravního, ze dne 26.4.2017, č.j. PR-OSD-SKK/10640/2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

200/1990 Sb., o přešupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o silničním provozu*“), za což mu byla uložena pokuta 500,-Kč, a náhrada nákladů řízení 3.500,-Kč.

- 2) Žalobce v žalobě tvrdil, že rozhodnutím Městského úřadu Přestice, ze dne 21.7.2016, o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. a) správního řádu (dále jen „*s.ř.*“), došlo k rozhodnutí ve věci, což vytvořilo překážku res judicata. Žalobce dále nesouhlasil s tím, že dne 12.8.2016 bylo rozhodnuto v příkazním řízení, což je možné pouze tehdy, pokud podklady průkazně usvědčují obviněného z přešupku a správní orgán nemá pochybnosti o vině. Podle žalobce je s podivem, že správní orgán I. stupně byl schopen určit, komu patří hlas na audionahrávce, a přesto následně nechával k tomuto zpracovat znalecký posudek. Dále žalobce namítl, že při projednání přešupku dne 6.10.2016 z protokolu o jednání i z pořízené audionahrávky je zřejmé, že žalobce byl jako účastník řízení poučen, avšak zcela nedostatečně. Správní orgán je opomněl poučit podle článku 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a podle § 55 odst. 4 s.ř., o právu odeprít výpověď. Žalobce namítal, že netušil, že pokud byl dne 6.10.2016 při projednání věci nahráván, že audionahrávku bude chtít správní orgán využít jako důkaz proti žalobci. Podle žalobce tím došlo i porušení procesní regulérnosti, neboť správní orgán představuje veřejnou moc, která disponovala monopolem vynucení své vůle. Podle znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, ze dne 16.3.2017, na stupnici pravděpodobnosti bylo zjištěno, že hlas na nahrávce je pravděpodobně totožný na stupnici pod č. 4 v rozmezí od 1-10. Proto podle žalobce nelze jednoznačně určit, že hlas na nahrávce je hlas žalobce. Přesto v rozporu se zásadou in dubio pro reo bylo rozhodnuto o vině žalobce. Pro správní orgán bylo nadto podružné, že nebylo možné zjistit či je druhý hlas na nahrávce. Bez dalšího uvěřili sdělení R. L., že se jedná o jeho hlas. Podle žalobce ani intenzita skutku nedosahuje přešupku, hrubého jednání. Hranice mezi hrubým jednáním a jednáním jinak nevhodným není ostrá, např. ve smyslu rozsudku NSS sp.zn. 2As 84/2009. Žalobce připomněl, že naopak ze strany oznamovatele přešupku docházelo jeden měsíc k nezákonnému a skrytému pořizování nahrávek žalobce.
- 3) Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl zamítnutí žaloby a plně odkázal na napadené rozhodnutí.
- 4) Součástí správního spisu je úřední záznam Krajského ředitelství Policie Plzeňského kraje, ze dne 16.5.2016, o podání vysvětlení, kde E. Z. L. uvedla, že oznámila poškození dveří od jejich garáže, kdy již k tomuto mělo dojít dne 12.5.2016 okolo 20:00 hod., kdy s manželem přijeli ke garáži. která byla v přízemí domu č.p. x. Na balkoně nad garáží se objevil žalobce, který následně procházel kolem jejich dveří, přitom mávl rukou, kde držel svazek klíčů. Bylo slyšet, jak s nimi zasáhl jejich dveře, žalobce pokračoval dál. Po otevření dveří oznamovatelka zjistila, že je na nich škrábanec o délce asi 50 dm, který zasahuje až do bílé základové barvy. K tomu byly předloženy fotografie dveří s poškozením. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 31.5.2016, které podal R. P. L., v téže době na něho žalobce shora z balkonu dolů plivl. Podle úředního záznamu o podání vysvětlení ze strany R. L. ze dne 3.6.2016 v tento den v 6:35 se oznamovatel vracel z práce a přijížděl ke garáži vozidlem, kde zapnul nahrávání v mobilním telefonu. Žalobce mu měl říct, zda bude pořád žalovat na policie a kdy se odstěhuje. Jelikož oznamovatel uvedl, že se stěhovat nebude, žalobce mu odpověděl, že pokud se neodstěhuje, má tolik známých, že se z toho „posere“. K tomuto byl předložen na CD hlasový záznam.

- 5) Žalobce při podání vysvětlení dne 9.6.2016 uvedl, že s manželý L. jsou neustálé problémy. Spočívají v tom, že sekačka na sekání společných prostor je uložena ve společných prostorách, ale manželé L. odmítají sekat zahradu, ač je to schváleno schůzí domu, odmítají také odklízet sníh okolo domu. Dále žalobce zjistil, že byl stržen týdenní rozpis prací okolo domu a ostatní nájemníci, kromě manželů L. uvedli, že nikdo ze zbylých vlastníků seznam nesundal. Z toho dospěl žalobce k závěru, že tak museli učinit manželé L. Žalobce popřel, že by poškodil dveře do garáže či plivnul na pana L. dne 12.5.2016. Žalobce poukázal na to, že pan L. si na balkon namontoval dvě soukromé kamery, které směřují směrem ke garážím, a které jsou pod domem a zabírají i garáž žalobce, což mu žalobce nijak nedovolil a je mu to nepříjemné. Podle úředního záznamu Policie České republiky (dále jen „PČR“), ze dne 14.6.2016 na hlasovém audiozáznamu se uvádí, „Nechceš se odstěhovat?“, „Já myslím, že jo.“, „A nemysli si, že přestanu, mám tolik známostí, že se z toho posereš.“.
- 6) Dne 21.7.2016 došlo k odložení věci Městským úřadem Přestice, která se týkala skutku spočívajícího v jednání žalobce dne 12.5.2016 s odůvodněním, že zde stojí proti sobě dvě protichůdná tvrzení a nelze vyloučit, že dveře již nebyly poškozeny dříve, tudíž v důsledku aplikace principu presungce nevinny bylo rozhodnuto podle § 66 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích. Téhož dne byl vydán příkaz správním orgánem I. stupně, kterým byl uznán žalobce vinným ze spáchání přestupku spočívajícím v jednání, kterého se dopustil dne 3.6.2016. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odpor.
- 7) Při jednání dne 6.10.2016 byl žalobce poučen tak, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, současně nesmí být k výpovědi ani k doznání donucován. Dále byl žalobce poučen, že o jednání bude pořízen audiozáznam, který bude založen do spisu. Žalobce potvrdil, že porozuměl jak obvinění, tak i poučení, o jeho právech. K pořízení audionahrávce uvedl, že je na ní hodně šumu a že tam nepoznal ani svůj hlas, ani ten druhý. Podle žalobce jde o žabomyší války mezi ním a panem L. Ten má instalované kamery směrem na pozemek, kde jsou garáže a dále na balkon, či před bytovou jednotku. Podle žalobce by se měly řešit problémy s panem L. např. ohledně sekání trávy, či úklidu sněhu v zimě. Také si pan L. podle žalobce bezdůvodně uzamkl společnou kotelnu, kde vyměnil zámky, to se řešilo na domovní schůzi a zde bylo dohodnuto, že pan L. musí uvést vše do původního stavu, tedy kotelnu zpřístupnit všem.
- 8) Svědek R. P. L. téhož dne uvedl, že mu předmětného dne žalobce řekl, zda bude pořád žalovat na policii a kdy se odstěhuje. Svědek mu odpověděl, že se stěhovat nebude. Žalobce mu na to sdělil, že má tolik známých, že se z toho posere. K audionahrávce svědek uvedl, že v minulosti mu policisté poradili, aby si pro případ incidentu s žalobce toto nahrával. Od té doby svědek vždy, když přijel k bytu, zapínal na mobilu záznamník a tím pořídil předmětnou audionahrávku. Nahrávky pořizoval zhruba měsíc, ale až do inkriminovaného dne se nic protiprávního neodehrávalo.
- 9) Ze znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, ze dne 16.3.2017, plyne závěr, že hlas žalobce je pravděpodobně totožný na předmětných nahrávkách předložených panem L. a správním orgánem z ústního jednání. Přičemž tento závěr „pravděpodobně je hlas totožný“ následuje na stupnici po závěrech „jednoznačně je totožný“, „s největší pravděpodobností je totožný“, „s velkou pravděpodobností je totožný“ a před stupnicí „může přicházet v úvahu“.

- 10) Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí zhodnotil skutečnosti, že žalobce svou vinu popřel a současně pan L. popsal, že mu žalobce slovně vyhrožoval, přičemž uvedl, i jakými výrazy. Toto podpořil svědek audionahrávkou, k níž žalobce uvedl, že na ní nepoznává ani vlastní hlas, ani pana L. Podle závěru znaleckého posudku je hlas žalobce pravděpodobně totožný s mluvčím na sporné nahrávce. Správní orgán je vzhledem k tomu přesvědčen, že žalobce danou výhrůžku skutečně vyslovil. Pokud se týká stupnice pravděpodobnosti v posudku, lze konstatovat, že tato čítá celkem deset položek pravděpodobnosti, kdy zde byla zhodnoceno jako „pravděpodobně totožný“ tedy čtvrtou položkou na stupnici v pořadí od „jednoznačně totožný“ po „není totožný“. Z toho správní orgán dovodil, že znalecký posudek prokázal, že předmětný hlas obsahující výhrůžky je hlas žalobce. Tím bylo podle správního orgánu prokázáno, že žalobce se skutku, který mu byl ukládán za vinu skutečně dopustil. Forma zavinění přestupku byla hodnocena jak přímý úmysl, kdy za pohnutku lze označit snahu žalobce vymoci si tímto převahu v předcházeních sporech. Ze spisu lze dovodit, že žalobce si nepřejí, aby manželé L. bydleli v daném bytovém domě. To však není podstatou případu a proto se tím správní orgán dále nezabýval. Výpověď žalobce podle správního orgánu dokazuje jeho averzi k manželům L., např. kdy není znám důkaz, kdo strhl seznam prací okolo domu, je si žalobce jist, že to byli právě manželé L., kterých se na rozdíl od ostatních nájemníků ani neptal. Ve prospěch žalobce zhodnotil správní orgán tu skutečnost, že žalobce svým jednáním vyvolal u pana L. obavu o jeho bezpečnost, přestože ví, že výhrůžka nebyla konkrétněji specifikována.
- 11) V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že se v daném případě nejednalo o rozhodnutí o odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. a) v celé věci, tj. netýkalo se protiprávního jednání ze dne 3.6.2016. Žalovaný zmínil, že žalobce byl již v minulosti (události ze dne 11.4.2015 a 12.3.2016) podezřelý ze spáchání obdobných přestupků vůči panu L. či jeho manželce, avšak tyto případy byly odloženy, neboť se jednalo o tvrzení proti tvrzení. I proto bylo panu L. doporučeno, aby se pokusil zajistit důkaz protiprávního jednání ze strany žalobce proti jeho osobě, např. audiozáznamem, což pan L. následně učinil. Podle žalovaného je velmi nereálné, že by svědek nahrávku zfalšoval. Podle žalovaného žalobci nebylo upřeno žádné z procesních práv a poučení bylo dostatečné. Audionahrávku z ústního jednání pořídil správní orgán na mobilní telefon pouze proto, že jiný technický prostředek neměl k dispozici. Bylo užito stejného technického prostředku, jak použil pan L. To je dle názoru žalovaného spíše ve prospěch žalobce, resp. jím zmiňované rovnosti či objektivity. Nemohlo dojít k porušení zásady rovnosti účastníků řízení, neboť jediným účastníkem řízení byl žalobce. S ohledem na závěr znaleckého posudku, že hlas žalobce je pravděpodobně totožný, má žalovaný za prokázané, že hlas, který vyřkl předmětné výhrůžky, je hlasem žalobce. K otázce druhého hlasu žalovaný doplnil, že dle samotného sdělení pana L., se jedná o jeho hlas, a nevznikly důvody o tomto pochybovat. Nejpodstatnější je skutečnost, že žalobce vyhrožuje jiné osobě. Intenzita výhrůžky dosahuje přestupku hrubého jednání zejména proto, že panu L. bylo vyhrožováno i do budoucna. V tvrzení porušení zásady res judicata žalovaný konstatoval, že při vydání rozhodnutí neexistovalo pravomocné rozhodnutí v téže věci. Res judicata je negativní podmínkou řízení spočívající v tom, že jakmile bylo o totožné věci pravomocně rozhodnuto, nemůže být v rozsahu závaznosti výroku projednáváno znovu. Totožnost věcí je dána stejným předmětem řízení a stejnými účastníky. Dále je zcela na posouzení a úvaze správního orgánu, jak předložený spis vyhodnotí a zda jej

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

považuje za dostatečně průkazný pro vydání příkazu bez dalšího důkazního řízení. V daném případě správní orgán z místní znalosti a okolností případu neměl pochybnosti o tom, že se žalobce přestupku ze dne 3.6. dopustil, a proto rozhodl o vydání příkazu. Podaným odporem byl příkaz zrušen a bylo zahájeno řízení o přestupku. Tento postup je v souladu s § 87 zákona o přestupcích. Zvukový záznam pro účely úřední je možné provést správním orgánem i bez svolení osob, jejichž projevy zvukový záznam zachycuje ve smyslu § 88 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „o.z.“). Zde správní orgán nahrával s vědomím žalobce. K provedeným důkazům lze využít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné, ke zjištění skutečného stavu věci, a které nejsou získány či provedeny v rozporu s právními předpisy dle § 51 s.ř. Správní orgán tedy neporušil žádné ustanovení zákona, když použil audionahrávku z jednání k provedení důkaz znaleckým posudkem. Za situace, tedy tvrzení proti tvrzení, kdy nebyl žádný další očitý svědek události, účastník nenavrl žádný důkaz, ale existoval ve spise důkaz audionahrávkou, byl postup správního orgánu nezbytný ke zjištění skutkového stavu věci. Z výpovědi svědka nevyplývá, že by byl žalobce nahráván po celou dobu jednoho měsíce. Dle svědka asi měsíc zapínal na telefonu záznamník, aby v případě dalšího incidentu s žalobcem toto nahrál. Jednalo se o záznam z jednoho dne, kde byl zaznamenán předmětný skutek. Od 1.1.2014 by již neměl být zásadní problém s použitelností soukromých nahrávek k důkazu s ohledem na znění nového občanského zákoníku, které pořízení nahrávky i bez svolení dotčené osoby zásadně připouští, mimo jiné pro účely hájení práv, či pro účely úřední. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvostupňového orgánu, že důkaz prokazuje tvrzení svědka a že hlas na audiozáznamu, který vyhrožuje, je hlasem žalobce. Žalobce připomněl, že pan L. vypovídal jako svědek po poučení správního orgánu o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé či neúplně výpovědi dle § 55 odst. 5 s.ř. K tomuto je dalším zásadním důkazem audiozáznam, kde byl hlas žalobce pravděpodobně shledán pravděpodobně totožný.

- 12) O věci samé bylo rozhodnuto bez jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalobce i žalovaný souhlasili.
- 13) Žalobu soud neshledal důvodnou.
- 14) K první námitce žalobce v žalobě, podle níž odložením věci podle § 66 odst. 3 písm. a) správního řádu (dále jen „s.ř.“), došlo k rozhodnutí ve věci, což vytvořilo překážku res judicata, soud uvádí, že z výše shrnutého obsahu odůvodnění úkonu odložení věci jasně vyplývá, že se týká jiného skutku, než za který byl žalobce uznán vinným. Odložena byla věc, která se týkala jednání žalobce dne 12.5.2016, avšak k protiprávnímu jednání, z kterého byl žalobce uznán pravomocně vinným, došlo 3.6.2016. Na toto jednání žalobce se odložení věci nevztahovalo.
- 15) K nesouhlasu žalobce s tím, že dne 12.8.2016 bylo rozhodnuto v příkazním řízení, což je podle něho možné pouze tehdy, pokud podklady průkazně usvědčují obviněného z přestupku a správní orgán nemá pochybnosti o vině, soud uvádí, že příkaz byl podáním odporu žalobce zrušen v celém rozsahu, a proto nyní jej nelze přezkoumávat.
- 16) Žalobce v žalobě dále tvrdil, že při projednání přestupku dne 6.10.2016 byl jako účastník řízení poučen zcela nedostatečně. Jak již výše soud uvedl, ze správního spisu jasně vyplývá, že při jednání dne 6.10.2016 byl žalobce poučen tak, že má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu, současně nesmí být k výpovědi ani k doznání donucován. Dále byl žalobce poučen, že o jednání bude pořízen audiozáznam, Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

který bude založen do spisu. Žalobce potvrdil, že porozuměl jak obvinění, tak i poučení o jeho právech. Dle názoru soudu je takto poskytnuté poučení srozumitelné a dostačující. Není pravdivé tvrzení, že žalobce nevěděl o tom, že je pořizován audiozáznam, který je možno použít jako důkaz. K porušení procesních práv žalobce v takové míře, že by to mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu hmotněprávním, dle názoru soudu nedošlo.

- 17) Žalobce v žalobě dále poukázal na to, že podle znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, ze dne 16.3.2017, hlas na nahrávce je pravděpodobně totožný na stupnici pravděpodobnosti pod č. 4 v rozmezí od 1-10. Proto podle žalobce nelze jednoznačně určit, že hlas na nahrávce je hlas žalobce. Přesto v rozporu se zásadou in dubio pro reo bylo rozhodnuto o vině žalobce.
- 18) Soud neshledal v dané věci porušení zásady in dubio pro reo, neboť uplatnění této zásady předpokládá existenci důvodných pochybností o skutkovém stavu i po provedeném dokazování. O takovou situaci se zde zjevně nejednalo. Správní orgány nevycházely jen ze znaleckého posudku jako jediného důkazu. Znalecký posudek podpořil skutkové zjištění opřené zejména o výpověď svědka L., jejíž věrohodnost byla znaleckým posudkem podpořena. Ze znaleckého posudku vyplývá, že je dán vysoký stupeň pravděpodobnosti v tom, že hlas vyhrožující osoby na nahrávce je žalobcův. Uvedený stupeň pravděpodobnosti 4 je slovně vyjádřen tak, že hlas žalobce z nahrávky pana L. a z ústního jednání je „pravděpodobně totožný“. Nejvyšší stupeň pravděpodobnosti je stupeň 1, naopak nejnižší je stupeň 10, proto stupeň 4 (především s ohledem na své slovní vyjádření) představuje stále dostatečně velkou pravděpodobnost. Závěr znaleckého posudku spolu s ostatními důkazy (zejména s výpovědí pořizovatele nahrávky p. L.) postačovaly k jednoznačnému prokázání spáchání předmětného přestupku žalobcem.
- 19) Soud neakceptoval ani tvrzení žalobce, že intenzita skutku nedosahuje přestupku. Podle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění účinném do 30.9.2016, přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně naruší občanské soužití vyhrožováním, újmou na zdraví, drobným ublížením na zdraví, nepravdivým obviněním z přestupku, schválnostmi nebo jiným hrubým jednáním. V daném případě žalobce žádal po p. L., aby se odstěhoval, s tím, že pokud tak neučiní, žalobce využije svých známostí k tomu, aby svého cíle dosáhl. Tohoto cíle ale hodlal podle obsahu výhrůžky dosáhnout způsobem, který u p. L. mohl vyvolat strach či obavy (např. o majetek či zdraví), neboť mu žalobce řekl, že „se z toho posere“. Takové jednání jednoznačně nelze považovat za dovolené, nýbrž za vyhrožování způsobilé vyvolat obavy u osoby, již je vyhrožováno, ve smyslu cit. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., v tehdy platném a účinném znění.
- 20) Žalobce v žalobě dále namítal, že ze strany oznamovatele přestupku docházelo jeden měsíc k nezákonnému a skrytému pořizování nahrávek žalobce. Soud stejně jako správní orgány neshledal, že by se jednalo o nezákonné pořizování zvukového záznamu, neboť z výpovědí jak žalobce, tak i p. L. jednoznačně vyplynulo, že měli mezi sebou dlouhodobé spory. Pan L. se pak mohl oprávněně (jak se nahrávkou potvrdilo) obávat dalšího napadání ze strany žalobce. Za této situace je pochopitelné a nelze považovat za nezákonné, pokud p. L. na svoji obranu opatřil zvukový záznam jako jediný důkazní prostředek, kterým mohl doložit protiprávní jednání žalobce vůči němu.

- 21) S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
- 22) O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně